
Chintanashcha ChidunmeshAh Thoughts and Glimpses by Shri
Aurobindo

श्रीअरविन्दस्य चिन्तनाश्च चिदुन्मेषाः

Document Information

Text title : Chintanashcha Chidunmesha Sanskrit translation of Thoughts and Glimpses by
Shri Aurobindo

File name : chintanAshchachidunmeSha.itx

Category : major_works, upadesha, advice

Location : doc_z_misc_major_works

Author : Shri Aurobindo Ghosh, rAmabhadradIkShita

Proofread by : Saritha Sangameswaran

Description-comments : Collection of thoughts by Shri Aurobindo Ghosh

Acknowledge-Permission: <http://motherandsriaurobindo.in>

Latest update : August 6, 2023

Send corrections to : Sanskrit@cheerful.com

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The
file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or
individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts
are generated using **sanscript**.

March 24, 2024

sanskritdocuments.org

Chintanashcha ChidunmeshAh Thoughts and Glimpses by Shri
Aurobindo

श्रीअरविन्दस्य चिन्तनाश्च चिद्भेषाः

श्रीअरविन्दस्य “ढोडिधत्स् अन्द् गः ्लिम्सेस्” नामकडुते संस्कृतावरः

लक्ष्यं

ज्ञानयेष्टा अतीत्यैव ज्ञानं समुपलप्स्यते ।
तर्क अेव सडायोडभूत् तर्क अेवास्ति बाधकः ॥

अेषणानि ङ्यतीस्यैव शक्तिः समुपलप्स्यते ।
यत्न अेव सडायोडभूद् यत्न अेवास्ति बाधकः ॥

सर्वभोगानतीत्यैव परानन्डोडभ्यवाप्स्यते ।
कामनैव सडायोडभूत् कामनैवास्ति बाधिका ॥

ध्यष्टिभावमतीत्यैव “पुरुषाः” स्याम तत्त्वतः ।
अडम्भावः सडायोडभूद्वडम्भावोडस्ति बाधकः ॥

मनुष्यत्वमतीत्यैव “मनवः” स्यां सत्यतः ।
पशुभावः सडायोडभूत् पशुभावोडस्ति बाधकः ॥

परिणाम्यस्त्वया तर्कः सम्भोधौ सुव्यवस्थिते ।
सर्वात्मना भव ज्योतिर्वक्ष्यमेतद् ध्रुवं तव ॥

परिणाम्यस्त्वया यत्नः स्वात्मशक्तेः परिप्लवे
सर्वद्वैकरसे शान्ते मडामडिमशालिनि ।
भव चिच्छक्तिरेव त्वं लक्ष्यमेतद् ध्रुवं तव ॥

परिणाम्यस्त्वया भोगःसमनिर्विषयोन्मटे ।
सर्वात्मना भवानन्डो लक्ष्यमेतद् ध्रुवं तव ॥

परिणाम्या प्रुथुग्व्यष्टिस्त्वयेयं विश्वमानवे ।

सर्वात्मना भवेर्दिव्यो लक्ष्यमेतद् ध्रुवं तव ॥

परिणाम्यः पन्नश्चापि पन्ननाथे तथा त्वया ।

सर्वात्मना भवेः कृष्णः लक्ष्यमेतद् ध्रुवं तव ॥

न यन्मया शक्यमिडाधे कर्तुं करिष्यमाणस्य छि लक्षाणं तत् ।

असम्भवत्वानुभवो । भवेऽस्मिन् सम्भावनानां शुभसूत्रपातः ॥

विनश्चरं विश्वमलक्ष्यतेऽं यतो ह्यसाध्यं वदतो विरोधि ।

तस्मात्प्रभुः शाश्वतसत्स्वरूपः सत्स्वान्निजात् सर्वमिदं ससर्ज ॥

असम्भवो नाम छि सम्भवानामसाधितानां भृङ्गतां समष्टिः ।

उच्यस्थितेश्वराणं स यात्रामार्गस्य याधापि न लङ्घितस्य ॥

मनुष्यजातेः प्रगतिर्यदीप्सितास्भावना धूनु छि पूर्वकल्पिताः ।

विचारणा येतति यैवमाडता भवत्यपूर्वं नवसर्जनक्षमा ।

नो येन्निजावृत्तिमसौ छि यन्त्रवत् ।

करोति तां वेत्ति य सङ्ख्यां भ्रमात् ॥

निजाक्ष भ्रमिरेवैका न गतिर्मानवात्मनः ।

अक्षयज्योतिषोऽप्यन्या सूर्यस्थास्ति परिक्वमा ॥

आत्मानं विद्धि पश्चात्थ कुरु कर्म य चिन्तनम् ।

प्राणवस्थिन्तनं सर्वं सृष्ट्यमानजगन्मयम् ॥

यथार्थं कर्म यत् तद्धि विचारो व्यक्ततां गतः ।

विज्ञा काऽपि यतो लीलामारेभे ह्यात्मसंविदि ।

दिव्यायां, अत अवेतद् विद्यते पार्थिवं जगत् ॥

विचारो नास्त्युपादानं सत्ताया अनिवार्यतः ।

नापि डेतुरसौ तस्याः, सम्भूतेः साधनं तु सः ॥

तदेवाडं भवामीड यत्पश्यामि निजान्तरे ।

। तत्सर्वं कर्तुमीशे यद् विचारो मां विनिर्दिशेत् ।

प्रभुस्तद् भवितुं यस्य विचारो व्यञ्जयेन् मयि-

ऽदृष्ट्यविशया श्रद्धा धार्या पुंसा निजात्मनि ।

यतो छि भगवांस्तस्मिन्नन्तर्वसति सर्वदा ॥

नास्मत्कार्यं सदाऽऽवृत्तिः तस्य यन् वा कुतं पुरा ।

सम्प्राप्तिरेव सिद्धीनां नव्यानां ननु कर्म नः ।
स्वप्नेऽपि नैव दृष्टानामीशित्वानां तथैव च ॥

कालाश्चात्मेऽलोकश्च क्षेत्रत्वेनाऽर्पिता हि नः ।
दृष्टिराशा तथा स्रष्ट्री कल्पना प्रेरिकाश्च नः ।
सङ्कल्प चिन्तनाऽऽयासा उपायाः सर्वसिद्धिदाः ॥

किन्तु तन्नूतनं यत्रः साध्यमध्यापि विद्यते?
प्रेम, कस्मात्? यतोऽस्माभिरथ यावत्तु साधिताः-
केवलं हि घृणा द्वेष स्वात्मासन्तोषवृत्तय ।
ज्ञानं, कस्मात्? यतोऽस्माभिः साधिता व्यधुनावधि-
भ्रान्तिरिन्द्रियसंवित्तिः कल्पनैव च केवलम् ।
आनन्दोऽपि, यतोऽस्माभिः साधितान्यधुनावधि-
केवलं सुभ्रं दुःखमौदासीन्यं तथैव च ।
शक्तिश्चापि, यतोऽस्माभिः साधितातान्यधुनावधि-
दुर्बल्यञ्चैव चेष्टा च जयश्चैव पराजितः ।
शुवनञ्च, यतोऽस्माभिः साधितान्यधुनावधि-
जननान्दुर्वर्धनञ्चैव मरणञ्चैव केवलम् ।
अेकत्वञ्च, यतोऽध्यापि साधितौ सङ्गसङ्गरौ ।
द्वैतत्वं, सारतः; स्वस्मिन् द्वैवभूतौ विनिर्मितिः ॥

सदानन्दमयम्

ब्रह्मास्थान्निर्विशेषञ्चेत् निरुपञ्चैव निर्गुणं
शश्वत्रो मूर्त्तसत्ताया दृश्यसत्यविरोधि च,
तदाऽस्य सकलस्थान्तो लय अेवोचितो भवेत् ।
विद्यार्याः किन्तु सन्त्यत्र प्रेमानन्दाऽऽत्मसंविदः ॥

विश्वमिदं नो केवलमास्ते सूत्रं हि गणितस्य,
यत्स्थान्मानसिकानां केषाञ्चिन्निर्विशेषाणां
सङ्ख्या तत्त्वानीति च नामद्वयकीर्तितानां हि
भावानां सम्बन्धं निर्धारयितुं प्रयोक्तव्यम्,
येन स्याम समर्थाः सम्प्राप्तुं ह्यन्ततः शून्यं,
किं वा रिक्तमसारं नितरां निर्वस्तुकं ह्येकम् ॥

नापि य विश्वमिदं लो व्यापारः स्थूलभौतिको ह्येव,
यो बहुविधशक्तीनां समीकृतेर्व्यञ्जकोऽस्तु कस्याश्चित् ॥

किन्तु स्वात्मप्रेमिण आनन्दः सर्वमेवैतत् ।
अपि वा सनात निशिजोर्लीला कस्यापि भतीयम् ॥

आत्मभङ्गकराणं वाऽनन्तं शाश्वतकवे हि कस्यापि ।
निजनिः सीमितसर्वानशक्तेरुन्मदभरेण भक्तस्य ॥

परात्परोऽसौ पुरुषो गणितज्ञः एवास्ति सर्वमलान्,
प्रश्नं समादपद्येः विश्वात्मकमस्ति बहुराशिम् ।

यद्वा विचारकोऽसौ परीक्षाज्ञैर्यैः समादधातीव
तत्त्वानामितरेतरसम्बन्धानां विचारणाभ्यां
महासमस्यां हि वा सन्तुलनस्यैव शक्तीनां-
एत्येवं व्याहर्तुं वयमर्हामो यथाकामम् ।

किन्त्विदमपि वदनीयं यदसौ प्रेमीव वर्तते सुमलान्
वैश्च व्यक्तिगतानां स्वरसाम्यानां सुमयकश्चैव ।

अपि वाऽसौ शिशुरेकः कविरिव वाऽऽस्ते सनातनः कश्चित् ॥

नालं तु चिन्तनायाः पक्षो जात्वस्ति विषयेऽस्मिन् ।
ग्राह्यः समग्ररीत्या ध्यानन्दस्यापि पक्षोऽत्र ॥

सत्ताश्चपि विचारास्तत्वान्यथ शक्तश्चापि
सकलान्येवैतानि हि निःसारा रिक्तसञ्जडास्तावत् ।
यावन्न पूरितानि हि भागवतानन्दनिश्चासैः ॥

सर्वोप्यर्थाः प्रतिमा अते प्रतिमैव किन्तु विश्वमिदम् ।
भावा बृवन्त्यमूर्त्ताः शुद्धविचारं सवैशसत्यानाम् ।
प्रतिमास्तावत्तेषां वास्तवसत्तां सञ्जयां हि ॥

आश्लिष्यन्ती शक्तिं विज्ञा जनयाञ्चकार येल्लोकान्,
ततः समुत्पादितवांस्तामानन्दो हि सत्स्वरुपस्य ।
यतो ध्यानन्तो देवोऽमितविधमानन्दनात्मगर्भेऽघात् ।
तत अेवाजनि जगतां ब्रह्मान्डानां य सृष्टिरण्डिलानाम् ॥

सिद्धानन्दौ सतो ध्याद्यौ जनकौ जगतां ततेः ।
अेतावेवान्तिमे थापि तत्त्वे नूनं परात्परे ॥

अचैतन्यं छि मूर्खैव मध्यगा येतनात्मनः ।
 अथवा सुन्तिरेवैतत् तस्याऽऽस्ते तमसावृता ॥
 वेदनाऽऽत्मविलोपो वा सत्त्वानन्दः स केवलं
 योऽपथात्यात्मनाः प्राप्नुं स्वमेवान्यत्र यान्यथा ॥
 आनन्दः सत्त्वरुध्यस्य सीमितो नास्ति कालतः ।
 नैवास्ति तस्य कोऽप्यन्तो न यादिरपि कश्चन ॥
 रुपात्रिर्याति वस्तूनामेकस्माद् यन्मलेश्वरः,
 तत् प्रवेशार्थमन्यस्मिन् रुपे न्ये छि केवलम् ॥
 कस्तावदीश्वरो नाम? सोऽस्त्येकः शाश्वतः शिशुः ।
 कुर्वाणः ज्ञाशक्ताऽऽरामे लीलां कामपि शाश्वतीम् ॥

पुरुषः

प्रभुर्नो पारयेत् तयक्तुमानर्ति प्रकृतिं प्रति ।
 न य शक्तो नरो लातुं स्वामभीप्साममुं प्रति ॥
 सम्बन्धोऽयमनन्तस्य सान्तस्य य सनातनः
 अन्योन्यस्माद्धि वैमुष्यं यान्तौ भातो यवा त्वम् ।
 संयोगाय प्रगाढाय तत् परावर्तनं तयोः ।
 मनुजे प्रकृतिर्जगते पुनरत्मसयेतना भवति,
 येन निजं भोक्तारं प्रति सा प्रभवेत् सुदूरमुत्पलवितुम् ।
 अमुमेवातौ निमृतं धत्ते ह्यज्ञानपूर्वकं स्वान्तः ।
 अमुमेवाऽऽस्मत्प्राणा निजान्तरे दधति चैन्द्रिया षोधाः ।
 दधतोऽपि निषेधन्ति प्रतिषेधान्तोऽपि मृपयन्ते ॥
 स्वं न छि वेत्तीत्येव प्रकृतिर्जयतो न, वेत्ति परमेशन् ।
 ज्ञात्वैवात्मानमनसौ ज्ञास्यति छि सती विशुद्धमानन्दं ॥
 रडस्यं प्राप्तिरेकत्वे लुप्तिरात्मनाः
 विश्वातीतश्च विश्वञ्च विश्वेशो मानवस्तथा
 यदान्योन्यं विजानीतस्तद्वैकी भवतो ध्रुवं
 विमेदश्चानयोर्नूनमज्ञानस्थादिकारणम्,
 यथाऽविद्योतमज्ञानं दुःखस्य मूलकारणम् ॥

आदौ नरो मार्गतितावदन्वक्तु, न वेद यासौ यदलं गवेषये
निजं स्वरूपं ननु दिव्यमित्यपि यात्रां, यतो ह्यारभते निजामसौ
जडात्मिकायाः प्रकृतेस्तमः स्थितेः ।
यदा पुनः-प्रकृतेऽवलोकितुम्, आन्ध्यं तदाप्यत्र चिराय नियते
स ज्योतिषान्तर्दुष्टये समुध्यता ।
प्रत्युत्तरं तस्य गवेषणावलेरस्पष्टमेव प्रददाति चेश्वरः ।
तस्यान्धतां मृग्यति चाभिनन्दति मातेव हस्तौ स्वशिशोः प्रसारितौ,
तां मार्गयन्तौ तृभिरेऽन्धवत् प्रियौ ॥

ईश्वरप्रकृती बालौ कीडाप्रेमरताविव ।
दृष्टमात्रौ निलीयेते अन्धोन्धस्माख्य धावतः ।
मृगयेतामनुधाव्येतां गृह्येतां पुनरित्यतः ॥
मानवोस्तीश्वरो यः स्वं प्रकृतेर्गोपयत्यलम्,
येन तां सोऽधिदुर्वीत संघर्षेणाग्रलेषा य,
प्रयोगेण बलस्यापि सलस्राकमणेन य ।
ईश्वरो मानवो ह्येव विश्वातीतश्च विश्वगः,
गूढते वृिभावाद् यः स्वस्मात् स्वं श्रुववर्तिनः ॥

पशु ङि मानवो नाम श्चत्रो यो लोमशत्वया,
यतुर्षु यश्च पादेषु भूमौ भवति संस्थितः ।
कीटोऽपि मानवो नां यः प्रसंपन्न सङ्कुथन्
स्वीयस्य मानवत्स्य विकासं प्रति गच्छति ।
प्रकृतेरपि रूपाणि स्थूलानि य जडात्मनः
मानवा एव देहस्य प्राग्विकसं समास्थिताः ।
सकलान्यपि वस्तूनि “पुरुषा” ऽऽत्मकमानवाः ॥

को ह्ययं मानवो नाम? सोऽस्त्यात्माऽजोऽविनश्चरः,
स्वतन्त्रै निर्मिते देहे मानसे यास्थितोऽस्ति यः ॥

परिसमाप्तिः

मानवेश्वरयोर्योगस्याभिप्रायः सदृष यत्
मानुष्ये दिव्यतायाः स्यात् सञ्चारोऽव प्रवेशनम्,

मानवस्य य देवत्वे भवेवात्मनिमज्जनम् ॥

किन्तु तन्मज्जनं नास्ति लयगुणं मनागपि ।
सर्वस्यान्वेषणस्यास्य सर्ववेगगणस्य य,
उषोद्भेदस्य दुःखस्य निर्वाणं नान्तिमं क्लमम् ।
अन्तोऽभविष्यदेतस्या लीलाया अयमेव येत्,
तदा तस्याः समारम्भो न कदापि व्यधास्यत ॥

आनन्द एव विश्वस्य रजस्यं परमोत्तमम् ।
जानीहि शुद्धमानन्दं ज्ञास्यसे परमेश्वरम् ॥

कस्तावत् सकलस्याद्वैतस्यार्थस्थाभवत् किल?
सद्, यत् स्वं अलुधा यके सत्तानन्दैकलब्धये,
वयधाञ्छ गणनातीतकोटिगुणेषु मज्जनम्,
येनाऽसङ्ख्यविधित्वेन स्वं प्राप्तुं पारयेत तत् ॥

कश्च मध्योऽस्य सर्वस्य? भेदोऽसौ वर्तते किल,
यो आलुल्यमयैकत्वलब्धये यततेतराम् ।
तदज्ञानं य यत् कृच्छ्रयेष्टारतमनारतं
यातु वैश्वानरपूरस्य ज्योतिष्पूरस्य सम्भुजम् ।
तद् दुःखं यापि यत् कष्टकरायासं निषेवते
अकलय-परमानन्द-संस्पर्शस्थोपलब्धये ।
यतो ज्येतानि वस्तूनि सन्ति सर्वाणि मूर्त्यः
अन्धकारात्मिका नूनं स्पन्दना विकृतास्तथा ॥

कश्चान्तोऽसत्यस्य सर्वस्य? मधु शक्तं भवेद्वि
स्वादितुं स्वं स्वभिन्दूम्भू युगकृत् सकलाम्स्तथा,
शशातां स्वादितुं सर्वेऽन्योन्यं तस्य य भिन्दवः,
तेषु यात्मतयैकैको मधुकोशं तथऽपिलम् ।
शृङ्गेवेश्वस्मैल तथा य मानवात्मनः
भुवनस्यापि यैतस्य भवेत् परिणतिर्ध्रुवम् ॥

प्रेम स्वरः प्रधानोऽत्राऽऽनन्दः सङ्गीतस्मिति य ।
शक्तिस्तानस्तथा ज्ञानं गायकं वर्तते किल ॥

अनन्तो यश्च सर्वात्मा कर्ता श्रोता य सोऽत्र हि ।
विस्वरानेव संविद्मः सम्प्रत्यारम्भिकान् वयं ।

ते तथा भीषणा भव्या यथा स्यात् स्वरसङ्गतिः ।
परं भागवतानन्दराशेः प्रोच्छलमूर्च्छनां
प्रभरां वयमाश्यामो नात्र स्वल्पोऽपि संशयः ॥

अन्धनशः ३५ लम्

स्मृदयालु जगत्सर्वं स्वातन्त्र्यावामये डिल ।
तथापि प्राणिनां स्वानि अन्धनानि प्रियाप्यडो ॥
विरोधाभास अेवायं प्रथमः प्रकृते छि नः ।
ग्रन्थिश्च यो न कस्यापि समुन्मोय्यः कथञ्चन ॥
प्रियाणि मानवस्येड अन्धनानि छि जन्मनः ।
तत्सङ्गिअन्धनेष्वस्मान्मृत्योरप्येष गृह्यते ॥
स्वसत्तामुक्तिमेतेषु सोऽभीपसुः शः ३५ लेषु य
प्रभुत्वं य तथा स्वात्मपूर्णातरुपमप्यलम् ॥
मानवस्य प्रिया शक्तिरतोऽशक्तेर्वशेऽस्त्यासौ ।
संसारोऽयं यतः शक्तेस्तरङ्गाणां छि सागरः,
येऽन्योन्यं मिलितास्तीव्रं समाघ्नन्ति निरन्तरम् ।
आरुरुक्षेद्धि यः सानुमूर्मेरेकस्य मानवः,
भाष्यं वीचिशताघातैस्तेनायेतेन निश्चितम् ॥
सुभं छि सुप्रियं पुंसो वर्तते यूथिवीतले ।
कष्टकलेशभरस्तेनाऽवश्यवाड्यो भवत्यतः ।
मुद् विशुद्धा छि मुक्ताय विरागायैव यात्मने ॥
तत्त्वं यन् मानवान्तःस्थं समन्वेषयते सुभं
तद् दुःखभोगिनी काश्चिच्छक्तिश्चातिप्रयासिनी ॥
मानवः क्षुधितः शान्त्यै, तृषितोऽप्यनुभूतये
व्याकुलस्य य चित्तस्य विक्षुब्धलृट्टयस्य य ।
भोगस्तन्मानसो भाति स्वर अेव छि डेवलम् ।
शान्तिश्च जडलाऽत्यन्ता भाति नीरसता तथा ॥
प्रियाः स्वस्थूलसत्तायाः सीमानो मनुजन्मनः ।

तथापीप्सुः स मुक्तिं स्वाऽनन्तस्वानन्ताऽमृतात्मनोः ॥

अद्भूताकर्षणं येषु विरोधेष्वनुभूयते
तस्यान्तःस्थितस्त्वेन रसकामेन केनचित् ।
तस्य मानससतायि सुचित्रं ज्वनस्य ते ॥

न केवलं हि पीयूषं परन्तु विषमप्यहो
समीकर्षति तस्याभिरुचिं यापि कुतूहलम् ॥

अस्त्रैर्वेषां य वस्तूनां समस्तानां प्रयोजनम् ।
विरोधानां य सर्वेषां समाधानं हि वर्तते ॥

संयोगेषु प्रकृत्याः स्यात् काममुन्मादपूर्णाता,
किन्तु तत्र भवत्येव तस्याः कायन योजना ।
ग्रन्थीनामत्यमोय्यानां तस्याश्चास्ति समाहितिः ॥

मृत्यूर्ध्वं प्रकृतेः प्रश्नो ज्वनं प्रति सन्ततं
डियते यस्तथा, येन तस्य संस्मारयत्वसौ-
नाद्यापि तेन सम्प्राप्तं स्वरुपं निजमित्यहो
मृत्योश्चेन्नावरोधः स्यात् प्राणी बद्धो भवेत्सदा
आकारेऽपूर्णाताग्रस्तज्वनस्य सुनिश्चिते ॥

मुत्पुनानुसृतः पूर्ण-ज्वनं प्रति बुध्यते ।
तस्य मृग्यति शक्यत्वमुपायांश्चाप्यसौ ततः ॥

दौर्बल्यं कुरुते प्रश्नं शक्तीः प्रति तमेव नः
ता मलत्तास्तथोर्जा नो याभिः स्मो गर्विता वयम् ।
परीक्षां यापि तत्तासां कुरुते हि तथाविधाम् ॥

शक्तिर्लौलाविलासोऽस्ति ज्वनस्य हि केवलम् ।
सा य दृश्यतेऽस्मभ्यं मात्रां तस्य यथायथम् ।
दौर्बल्यं वर्तते लीला मुत्पीरेवेह केवलं ?
ज्वनस्य गतीः सर्वा योऽनुधावति सन्ततम्,
प्रबलं निर्दिशत्यस्य प्राप्तशक्तेस्तथाऽवधिम् ॥

दुःखं य वेदना येति साधने प्रकृतेरुभे,
यद् द्वारा नोऽनन्तरात्मानमेतत् संस्मारयत्यसौ
यत् मुपं तेन लोकेऽस्मिन् यत्किमप्युपभृज्यते,

सत्ताया वास्तवानन्दमन्दसङ्केत एव तत् ॥

पीडायां यातनायां य प्रत्येकं ज्वनस्य नः
अस्ति उर्षातिरेकस्य रजस्यं गुभमर्षिषः,
सुभानि नो मडिष्ठानि विभान्ति यदपेक्षया
केवलं मन्दममन्दातिलोललोलाः शिभा एव,
अेतदेव रजस्यं तत् येनात्माऽऽकृष्यते छि नः
मडतीर्वेदनाश्चाग्निपरीक्षाश्चापि दारुणाः,
ज्ववस्यानुभूतीश्च भीषणाः प्रति भूयसा,
स्नाविरे नो मनो याभ्यः सत्रासं सम्पलायते ॥

सत्तायां सङ्ख्यायां नस्तथा तत्तरणेष्वपि
याञ्चल्यं सञ्चरो यश्च सधःकलान्ते विलोक्यते,
प्रकृत्या छियथिमाणोऽसौ सङ्केतो येन सूच्यते-
शान्तिर्नो वास्तवाधारः सङ्कोभश्चात्मनो रुजा ॥

केवलायाः प्रशान्तेर्या वन्धता यैकगुपता,
प्रकृतेरिङ्गिन्ते ते स्तो याभ्यामेतत् तयेऽञ्चते-
कर्मलीला तथा तत्र दृढाधारेऽस्मद्विष्यते ।
शश्वल्लीलां करोतीशो न जातुद्धिजते तु सः ॥

अस्मदेऽस्य सीमनो विद्यन्ते सञ्चकोपमाः ।
स्वसत्ता तासु निक्षेप्या मनसा नस्तयात्मना ।
भञ्जनीयास्ततस्ताश्च परिणाम्याः पुनः पुनः
सीमासु सुविशालासु सुविशालतरासु य,
येन देऽस्य सान्तस्माप्यानन्त्यास्यात्मचित्तयोः
सामञ्जस्यावर्द्धं सूत्रं भवेत्सम्प्राप्तमन्ततः
स्वातन्त्र्यं नाम सत्तायास्तस्य धर्मोऽस्ति केवलं
निजानिःसीमितैकत्वस्वरूपे या प्रतिष्ठिता ।
स्वामि तत् प्रकृतेर्गुभं समस्तायाश्च वर्तते ॥

दास्तवं नाम सत्तायाः प्रेमधर्मोऽन्तरस्थितः,
येनात्मनोऽन्यरूपाणां सत्तानेकत्ववर्तिनां
लीलायामर्पयत्येषा स्वं साऽह्यर्थं निजेच्छया ॥

स्वातन्त्र्यं कुरुते कार्यं बन्धनेषु यदा निजं

दासत्वं य यदा स्वीयां विमुख्य प्रेमधर्मतां
 भलाकारस्य शक्तेश्च धर्मतामुपगच्छति,
 तदैव प्रकृतिः सत्या विकृतिं याति वस्तुनः,
 अनृतस्थाधिपत्यं य प्राबल्येन प्रवर्तते
 व्यवहारेषु सर्वेषु श्रुवनेन सडात्मनः ॥

प्रकृति विकृतेरस्याः कार्यमारभते निजम् ।
 लीलां करोति सा पूर्वं संयोगैः सकलैश्च तैः
 येऽप्युद्भावयितुं शक्या विकृत्या जगतीतले,
 तवनन्तरमेवास्याः संस्कारं यानुभव्यते ॥

संयोगानां ततश्चैषां सारं सङ्गृह्य साऽपि
 व्यनक्ति श्रीमयं नव्यं प्रेममुक्त्योः समन्वयम् ॥

अेकत्वाद्यपि स्थितेऽपि स्वातन्त्र्यमभिजायते,
 तदैव विद्यतेऽस्माकं सत्ता वास्तविकी यतः ।
 प्रभवामो वयं प्राप्नुं सारं तस्य निजात्मनि ।
 स्थापयित्वा तथैकत्वं सर्वैरन्यैः सडात्मनः,
 तस्यानुभवितुं शक्या लीलाप्यस्मिन् मडीतले ।
 द्विविधानुभवस्यास्य प्राप्तिरेव प्रयोजनं
 समस्तमात्मनोऽस्माकं वसतः प्रकृताविड ॥

अनुभूय तदेकत्वं सीमातीतं निजान्तरे
 स्वार्पणं जगते मुक्तिः परा साम्राज्यमक्षयम् ॥

सन्तोऽनन्ता वयं मुक्ता भवामो मृत्युपाशतः ।
 श्रुवनं जायते लीला तदानीं नोऽमृतात्मनः ॥

प्राप्नुमश्च वयं मुक्तिं तदा दौर्बल्यबन्धनात्,
 भवामो हि यतोऽभाएऽसिन्मुञ्जपा वयं तदा
 दृष्यन्तः स्थोर्भिमालानामाघातासङ्घ्यकोटिभिः ॥

भवामश्च तदा मुक्ताः शोकसन्तापसन्ततेः,
 शिक्षामहे वयं स्रष्टुं सामञ्जस्यं यतोऽपिलैः
 वस्तुभिः सड सत्तायाः स्वस्थास्तत्स्पर्शकारिभिः,
 द्रष्टुं यार्थेषु सर्वेषु ङियां यापि प्रतिक्रिया-
 मानन्दस्यैव सत्ताया विलसन्तीभनारतम् ॥

मुञ्चामहे य सीमाभ्यो दृढो नो जायते यतः
 कीडाद्रव्यमनन्तस्य मानसस्य कृते तदा ।
 शिक्षते यानुसर्तुं स सङ्कल्पममृतात्मनाः ॥
 मुक्ताः स्मश्च लृष्टः स्नायुमानसस्य ज्वरात् तथा ।
 नैव बध्यामहे किन्तु निष्ठियत्वेन कर्त्तव्यम् ॥
 अमृतत्वं तथैकत्वं स्वातन्त्र्यं सन्ति नोऽनन्तरे,
 क्रियमाणं प्रतीक्षन्ते यास्माभिः स्वगवेषणाम् ।
 किन्तु प्रेमोद्भवानन्दकृते नोऽनन्तःस्थितः प्रभु-
 र्नारूपस्तदाप्यत्र स्थास्यत्येव सुनिश्चितम् ॥

चिन्तनाश्च सिद्धान्तेषाः

विश्वासमीश्वरीयेऽत्र विधाने सविशेषके
 यद्वा भगवतो उस्तयन्त्रत्वबुद्धिमात्मनि
 धार्ष्ट्यमात्रं विदन्त्येके परं प्रेक्षामहे वयं-
 “विधानं दिव्यमसत्येव विशिष्टं प्रतिमनवं
 ईश्वरश्चालयत्यत्र कुद्दालं श्रमिणां स्वयम्,
 स एव य शिशोरास्ये लघोर्गद्गद्यत्यलम्” ॥
 “विधानं” केवलं तत्र यन्मां रक्षति मज्जनात्
 पोतमङ्गे तथाभूते सर्वेभ्यो यत्र मज्जिताः ।
 तद्यथैशं विधानं यत् सर्वानन्यान् सुरक्षति,
 किन्त्वाच्छिनति रक्षायाः इलकं यन्ममान्तिमं
 मां य मज्जयतेऽपारे पारावारे य निर्जने ॥
 आनन्दो विजयस्याल्पतरो भाति कदाचन
 अकार्षणाद्धि दुःखस्य सङ्घर्षस्य तथैव य ।
 तथापि जयमालैव जिष्यते मानवात्मने
 ष्यते लक्ष्यरूपेण न तु शूलाधिरोपणम् ॥
 आत्मानोऽभीप्सया रिक्ता विङ्गवाः कृतयो विभोः ।
 प्रकृतिः प्रीयते तैस्तु तेषां आहुव्यमिच्छति ॥

यतस्ते स्थायितां तस्या दृढयन्ति सुनिश्चितम् ।
शिरश्चो वि य साम्राज्यं तदीयं कुर्वतेतराम् ॥

ये सन्ति निर्धना अज्ञा अकुलीनाः कुवृत्तयः
न हि ते प्राकृता लोकाः, प्राकृताः सर्व एव ते
ये क्षुद्रत्वेन सन्तुष्टाः सामान्यमानुषेण य ॥

साध्यं कुरु नृणां किन्तु तच्छक्तिं द्वांसयस्व नो ।
कामं कुरुष्व तेषां त्वं शिक्षाणं मार्गदर्शनं
अवधेहि परं तेषामक्षुण्णं तिष्ठतात् सदा
कार्योपक्रमशक्तिश्च मौलिकी प्रतिभाऽपि य ॥

आत्मन्यन्तर्धं तानन्यांस्त्वं कुरुष्व । परं शृणु-
तेभ्यस्तत्प्रकृतेः पूर्णं दैवत्वं प्रतिदेष्यलम् ।
कर्तुं यः शङ्कयादिवं स नेता य गुरुश्च सः ॥

ईश्वरोऽरययद् विश्वं युद्धक्षेत्रं तवाऽप्लिवं
अपूरयथ्य तस्याऽर्थाद्दृष्टुणां पदार्थै (?)
सिंहनादैस्तथात्युग्रसङ्घर्षं मल्लयुद्धुयोः ॥

किं यूयमिच्छुकां कर्तुं तस्य शान्तिमनाभयां
अप्रदायैव तन्मूल्यं यत् तस्यास्तेन निश्चितं ?
आपातपुर्णसाङ्गल्ये विश्वासो न विधीयतां
यदा लब्धवापि साङ्गल्यं कर्तव्यं भूरि दृश्यते,
तदा प्रकृल्लयित्तेन पुरो धाव्यं त्वया पथि,
यतो वास्तवसंसिद्धिर्दीर्घायसमपेक्षते ॥

मामाऽवस्थाविशेषस्य लक्ष्यत्वेन ग्राहो हि यः
सुशिरावस्मतिर्वा या क्वचिद् विश्रामधामनि,
स्त्वस्तम्भकरी भ्रान्तिर्न हि कापि ततोऽधिकः ॥

यत्र क्वापि मडान्तं त्वं पश्येरन्तमवेहि तं
लक्षणं मडतः कस्यापयारम्भस्य भविष्यतः ।
विध्वंसो दारुणो भिमप्रमाणो यत्र पीडकः
भाययेत्ते मनस्तत्र सान्त्वयैतद् गिरानया
यत् सृष्टिर्मडती कापि बृहती भाविनी ध्रुवम् ॥

नेश्वरः डेवल मन्टे निस्पन्दे यान्तरध्वनौ ।
 परं वक्तौ य वात्यायामप्यसौ वर्तते ध्रुवम् ॥
 यथा यथा भवेद् विश्वे विध्वंसः सुमहत्तरः,
 सुयोगाः सुतरां मुक्ताः सर्कृतस्य तथा तथा ॥
 दीर्घो भाति पदं ध्वंसो मन्त्रः प्रायश्च पीडकः ।
 मन्धरश्चोद्भवः सृष्टेर्जयोऽस्या विघ्नसन्कुलः ॥
 भूयो भूयो निशाऽऽयाति द्विवसश्च विलम्बते,
 अथवा प्रतिभात्येव मिथ्याभूताऽरुणोदयः ।
 तेन मा स्म निराशो भूः सावेक्षं कुरु कर्म तु ॥
 क्षिप्रं भवन्ति भग्राशाः प्रयत्नाशाशुषो जनाः ।
 नाशां कुरु भयं नापि विश्वासं धारय स्थिरं
 प्रयोजने प्रभोः सिद्धिं सङ्कल्पे य निजात्मनः ॥
 उस्तो द्विव्यकलाकर्तुरविश्वस्त एवात्मनः
 सामयथा(?) प्रतिभायाञ्च स्वकर्म कुरुतेऽसङ्कृत् ।
 भात्येवं यत् पदार्थान् स समाधाय परीक्षते ।
 सन्न्यज्य तांस्ततश्चान्यानुद्गृह्णाति क्षिपत्यथ ॥
 उद्गृह्णाति य तान् भूयो यतते विह्वलायते ।
 तानन्ते प्रतिसन्धाय संयुनक्ति परस्परम् ॥
 यावन्न सर्ववस्तूनि सम्प्रयान्ति सुसज्जतां
 तावद् भगवतः कार्यपद्धतिः परिलक्ष्यते
 अप्रत्याशितवृत्तैश्च नैराशयैश्चाभिपूरिता ।
 वृत्तमासीद् वदारम्भे तदन्ते विनिपात्यते
 उद्यताया गभीरे य तलंङीने य । गह्वरे ।
 यथ्याभूत् सम्प्रित्यक्तं जायते तत्तुं साम्प्रतं
 द्रुढाधारशिला कस्यचिद्विशालस्य वेश्मनः ।
 परं सर्वस्य मूलेऽस्यामोघा द्रुष्टिर्विभासते
 ज्ञानस्य समतीतस्य तर्कबुद्धिं तनूभूताम्,
 स्मितं मन्दमनन्तस्य सामर्थ्यस्य य कस्यचित् ॥
 एश्वरस्य पुरः कालः सर्वोऽपि समुपस्थितः ।

ततो नापेक्षिता तस्य त्वरा कर्मसु सर्वदा ॥

निश्चयात्मा निजे लक्ष्ये साकृल्ये य स वर्तते ।

न चिन्ता तस्य कायं स्वं ध्वंस्यं स्याच्छत शोऽपि येत्

नेदीयः पूर्णं संसिद्धेरानेतुमुत्तरोत्तरम् ।

घैर्यं नः प्रथमः, पाठः मडानावश्यकश्च यः,

डिन्तु तन्नाम नो, भीरोगीतिमान्धं जडात्मकम्,

नापि संशामशीलस्य श्रान्तस्थाप्यलस्य वा,

न क्षुद्राकाङ्क्षक्षिन्श्चापि (?) न ज्ञात्यन्ताभलात्मनः ।

घैर्यं नाम तदेव स्याद् यत् सामर्थ्येन सम्भृतं

प्रशान्तेन स्थिरेणाय संडतेनोत्तरोत्तरम् ।

जागरुकतयात्मानं तत् सुसज्जयतेतरां

मुडूर्ताय प्रडाराणां मडतां क्षिप्रपातिनाम्,

स्वल्पानामपि शक्तानां नियतेः परिवर्तने ॥

कुतो देवो जगत् स्वीयं धनैराडन्ति भीषणम्,

कत्वा पादतलाडान्तं मृद्राति गुण्डितोपमं १

कुतश्च स्नपयत्येतद्रक्तनधां पुनः पुनः,

क्षिपते नारके यात्रिकुण्डे प्रज्वलितेऽरुणे?

यतो मानुषमधापि डीनधातुः समष्टिशः,

कुत्सितश्च कठोरश्चासंस्कृतश्चापि सर्वथा

न यो द्रावयितुं शक्यो न रुपयितुमन्यता ।

सामग्री याद्गुशी तस्य तादृशी कार्यपद्धतिः

साडाव्यं येदियं कुर्यात् प्राभुं परिणतिं निजां

धातौ श्रेष्ठतरे शुद्धतरे यापि यथाकमं

तदा तद्भववडारस्य रीतिश्च्येतया सड

भवेन्मृदुतरा नूनं तथा य मधुमत्तरा,

प्रयोगोऽस्यास्तथा चारुतरश्चोच्चतरो भवेत् ।

कुतो ववे स सामग्रीमीद्गुशीं निर्भमेऽपि वा

यदासन्त्सामुभं तस्य वरणार्थमुपस्थिताः

सम्भावना उपादानद्रव्यराशेरसीमिताः ?

डेतुरस्याभवत् तस्य दिव्या चिन्मयचेतना?

अपश्यत् स्वसमक्षं या त्रयमेतन्न डेवलं-

सौन्दर्याञ्चपि माधुर्यमथ पावित्र्यमेव य,
परं शक्तिञ्च सङ्कुलं मडतां परमामपि ॥

माऽवलेलय शक्तिं त्वं मापि प्रेक्ष्य कुरुपतां
आकृतीनाञ्च कासाञ्चित् तस्यास्तस्यां धृष्टां कुरु कृ
मापि चिन्तय यैतद् यत् प्रेमैव परमेश्वरः ।
पूर्णासिद्धिषु सर्वासु कला काचिदपेक्षिता
सत्त्वस्य शूरवीरस्य मडतोऽप्यसुरस्य य ।
परं मडत्तमात्कष्टाद् भवुञ्छोक्तिर्मडत्तमा ॥

सर्वं हि परिर्वर्तत स्वीकुर्यान्मानवो यद्वि
सत्तायाः स्वात्मनोऽध्यात्मरूपे परिणतिं सकृत् ।
परं तत्प्रकृतिः स्मृलदेह-प्राण-मनोमयी
विद्रोहिणी विधानस्य भवत्युच्चतरस्य हि ।
आत्मनोऽपूर्णातायां स नितरामनुरागवान् ॥
सत्स्वरूपं सतोऽस्माकमात्मैवास्ते सनातनः ।
देहः प्राणो मनो यावत् भजन्तेऽपूर्णातां नियाम्,
तावदावरणान्यस्य भवन्त्येतानि केवलम् ।
प्राप्तानि पूर्णताञ्चास्य सञ्चाः स्युः कुरुपदायकाः
अध्यात्मभावसम्प्राप्तिर्न पर्याप्ता तु केवला ।
अतेन केचिदात्मनः-सज्जः स्युः स्वर्गासिद्धये ।
परं स्थास्यति भूलोको यथापूर्वं हि भूयसा ।
नाथत्र साधनं मुक्तोर्म ध्यमार्गावलम्बनम् ॥

विश्वं परिचितं कान्त्या त्रिप्रकारिकया किल ।
तत्रैका भौतिकी यस्याः परिणामा मडौजसः,
नैतिकी भौद्धिकी यान्या क्षेत्रं यस्या बृहत्तरम्,
यत्कृत्वानि तथानन्तगुणमृद्धतराणि य,
आध्यात्मिकी तु बीजानां वपनं सुमहीयसाम् ॥

त्रेधा परिणतिः स्याद्येत् समं याथ सुसङ्गन्तम्,
तदानीमेव निर्दोषं कार्यं सर्वं भविष्यति ।
किन्तु मनश्च देहश्च नूजातेर्धर्तुमक्षमे
तीव्रमाध्यात्मिकं ऽयन्तःप्रवाहं पूर्णरूपतः ।

भूयानंशः स्रवत्यस्य बहिर्यश्चावशिष्यते
 तस्याधिकतरो भागो विकृतिं सम्प्रयात्यलम् ।
 कृलमध्यात्मबीजानां नपनाद्विपुलाद्यादि
 ष्यते स्वल्पमप्यत्र, तदा स्युः? समपेक्षिताः
 अस्मत्क्षेत्रस्य औद्भिड्यो भौतिक्योऽनेककृष्टयः ॥

प्रत्येकं कृतवान् धर्मो मनुजातेः सहायताम् ।
 पुपोष पुंसि सौन्दर्यज्योति धर्मो हि “पैगनः”,
 भृङ्गतां य तदीयस्य ज्वनस्य समुख्यताम्,
 तल्लक्ष्यं बहुपक्षीयपूर्णातायास्तथैव य ॥

धर्मश्च यीशवीयस्तं कारयामास भूतले
 प्रेमकारुण्ययोरीषदर्शनं ङीश्वरीययोः ।
 औद्भुधर्मोऽद्वंशत्तं प्रशस्तं पथमीदृशं
 येनासौ सुतरां प्राज्ञःशुचिः सौम्यौ भवेद्,भुवि ।
 यदुदीस्लामधर्मौ य तमदीदृशतामिदम्-
 कथं कर्मणि निष्ठावान् स्यादसौ धर्मभावतः,
 सोत्साहमर्पितो भक्त्या भवेच्च भुवनेश्वरे ।
 डिन्दुधर्मश्च सम्भाव्याः सम्पदः सुभृङ्गतामाः,
 आध्यात्मिकीः सुगम्भीरतमा व्यावृत्त तत्पुरः ।
 मडत्कार्यं भवेत्सिद्धं दर्शनानीश्वरस्य येत्
 सर्वाण्येतानि कुर्वीरन् समाश्लेषं परस्परम्,
 क्षिपत्वा यात्मानमेकस्मिन्नेक्यमायान्तु सञ्चके ।
 परं मार्गेऽन्तरायौ स्तो मडान्तौ द्वाविभौ भलु-
 औद्भिड्यौ मतवाद्दशाहम्भावः साम्प्रदायिकः ॥

धर्माः सर्वेऽप्यनेकेषामुद्धारं व्यपधुरात्मनाम्,
 डिन्तु नैकोऽपि हन्तैषामद्य यावदभूत् क्षमः
 कर्तुमाध्यात्मिकी सर्वा मनुजातिं मडीतले ।
 नापेक्षितस्तदर्थन्तु सम्प्रदायो न वा मतम्,
 परं यत्नो निजाध्यात्मविकासार्थं निषेवितः,
 मो भवेदनवच्छिन्नः सर्वग्राही य सुस्थिरः ॥

यान्यद्य लोके परिवर्तनानि प्रवर्तनानानि विलोक्यामः

तान्यात्मनो ध्येयविशेषबुद्ध्युत्थाऽऽवर्शस्य व दृष्ट्यापि च भौद्धिकानि,
सन्त्येव वा नैतिकभौतिकानि ॥

प्रतीक्षते कान्तिरथाद्य यावदाध्यात्मिकी स्वं समयं सधैर्यम् ।
अत्रान्तरे स्वीयतरङ्गमङ्गानितस्ततः सोत्क्षिपते कदाचित् ।
न जायते यावदसौ न तावदर्थोऽवबोद्धुं (?) सुशकोऽपरेषां
भवेदभीषां परिवर्तनानाम् ।

तावस्य नानाघटनावलीनां व्याप्याः समस्ता ल्यधुनातनीनां
तथा मनुष्यस्य च भाविभाग्यप्राक्सूयनानि जलताऽनानि ।
यतः स्वर्ग्यं च भवं च तस्याः कृत्व्यं पृथ्व्यामुपजायमानं
निर्धारयिष्यन्ति मनुष्यजातेरागामिनो भव्ययुगस्य यङ्म ॥

इति शम् ।

इति श्रीअरविन्दस्य चिन्तनाश्च चिदुन्मेषाः सम्पूर्णाः ।

Proofread by Saritha Sangameswaran

——
Chintanashcha ChidunmeshAh Thoughts and Glimpses by Shri Aurobindo
pdf was typeset on March 24, 2024

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

